

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATAREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: cncd@cncd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR. 380
din 18.06.2008**

Dosar nr.: 792/2007

Petiția nr.: 18500 din data 10.12.2007

Petent: N C

Reclamat: Ministerul Justiției

Obiect: refuzul de a i se aproba cumpararea locuinței de serviciu

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul sau reședința petentului

1.1.1.N C , cu

I.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamatului

1.2.1. Ministerul Justiției, cu sediul în București, str. Apollodor, nr.17, sector 5

II. Obiectul sesizării

2.1. Petenta se consideră discriminată deoarece nu i se aprobă cumpărarea locuinței de serviciu

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

3.1 Petenta solicită constatarea discriminării ca urmare a neadoptării unui act prin care sa se reglementeze dreptul judecătorilor și procurorilor la cumpărarea locuințelor de serviciu pe care le dețin cu titlul de chiriași, având în vedere interdicția expresă de cumpărare instituită prin dispozițiile art.79 alin 6) din Legea 303/2004, dar și prin abrogarea Legii 579/2004 privind autorizarea Ministerului Justiției de a vinde locuințele de serviciu pe care le are în administrare.

IV. Procedura de citare

4.1. În temeiul art. 20, alin.4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și

sanționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare a părților.

4.2. Prin adresa cu nr , din 03.10.2007 a fost citată petenta. Prin adresa nr. din 03.10.2007 a fost citat Ministerul Justiției, prin reprezentant. Părțile au fost citate pentru termenul stabilit de Consiliu, la data de 30.10.2007.

4.3. Prin citații, Consiliul a solicitat părților să își prezinte punctul de vedere precum și orice mijloace de probe referitor la obiectul petiției, respectiv al susținerilor.

V. Susținerile părților

Susținerile petentei

5.1.1 Petenta susține că în perioada decembrie 2004 – ianuarie 2005 a formulat în baza Legii nr. 579/ 2004 privind autorizarea Ministerului Justiției de a vinde locuințele de serviciu pe care le are în administrare, cereri pentru vânzarea locuinței de serviciu pe care o deține în baza contractului de închiriere încheiat cu Ministerul Justiției, în calitate de proprietar, cereri cu privire la care nu a primit vreun raspuns până la promovarea prezentei sesizări, rezultând refuzul Ministerului Justiției de a vinde aceste locuințe, creându-se astfel o discriminare a petentei față de ceilalți funcționari publici sau angajați ai instituțiilor de stat, cărora le este recunoscut dreptul de a cumpăra locuințele de serviciu.

5.1.2 Petenta afirmă ca potrivit art. 79 alin.6 din Legea nr. 303/2004 privind statului învățătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005 și modificată „ Judecătorii și procurorii au dreptul la închirierea locuințelor de serviciu. Locuințele de serviciu aflate în proprietatea sau administrarea Ministerului Justiției și unităților subordonate, precum și cele aflate în proprietatea sau în administrarea Ministerului Public nu pot fi cumparate de judecători, procurori sau orice alți salariați ai acestor instituții. În cazul pensionării pentru limită de vârstă, titularul contractului de închiriere prevăzut la alin. (6) și, după caz, soțul ori soția acestuia își păstrează drepturile locative pe tot parcursul vieții”. În reglementarea inițială art 78 alin.5 din Legea 303/2004 se prevede că magistrații au dreptul la atribuirea locuințelor de serviciu iar după 10 ani de vechime în magistratură le pot cumpăra instituindu-se astfel o condiție de vechime în cadrul sistemului pentru cumpărarea locuinței. Această prevedere a permis adoptarea Legii 579/2004 privind autorizarea Ministerului Justiției de a vinde locuințele de serviciu pe care le are în administrare și a hotărârii 2425/2004 pentru aprobarea normelor metodologice de aplicare de către Ministerul Justiției a prevederilor legii 579/2004 reglementându-se condițiile în care locuințele de serviciu pot fi vândute titularilor contractelor de închiriere.

5.1.3 Legea 562/2004 privind autorizarea instituțiilor publice din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională de a vinde personalului propriu unele locuințe de serviciu pe care acestea le au în administrare, care reglementează în aceeași manieră vânzarea locuințelor de serviciu ca și Legea 579/2004, doar beneficiarii sunt diferiți, această lege fiind în vigoare și în prezent.

5.1.4 Prin Legea 357/2007 s-a prevazut că „poate cumpara o singură locuință de serviciu titularul contractului de închiriere dacă o deține în baza unui contract valabil încheiat și îndeplinește o funcție în una dintre instituțiile publice din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională precum și pensionarii sau urmașii titularilor de închiriere decedați în situația în care fac dovada ca la data intrării în vigoare a prezentei legi ocupau locuința de serviciu și au achitat chiria la timp”, referirea făcându-se la personalul propriu din instituțiile publice din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională. Aceeași lege a prevăzut adoptarea unor norme metodologice noi de aplicare ce vor cuprinde și criteriile pentru stabilirea locuințelor de serviciu ce se pot vinde în condițiile art. 1 din Legea 562/2004 precum și arogarea normelor metodologice aprobate prin hotărârile Guvernului emise în aplicarea respectivei legi.

5.1.5 Dispoziții asemănătoare se regăsesc și în Legea 293/2004 privind Statutul Funcționarilor Publici din Administrația Națională a Penitenciarelor care la art. 36 prevede că funcționarii publici din sistemul administrației penitenciarelor vor fi sprijiniți în construirea sau cumpararea, o singură dată în timpul carierei profesionale a unei locuințe proprietate personala în localitatea în care își are sediul unitatea la care sunt încadrați din fondurile ANP sau alte fonduri guvernamentale în condițiile legii, criteriile și condițiile de sprijin stabilindu-se prin hotărârea de Guvern.

5.1.6 Petenta ne mai menționează și Legea 85/1992, republicată, privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, legea cadru în materia locuințelor deținute cu chirie care prevede că locuințele construite din fondurile statului pot fi cumpărate de titularii contractelor de închiriere. Aceasta lege constituie fundamentul juridic a unui număr însemnat de acțiuni în Justiție cu un procent de admisibilitate important prin care unitățile deținătoare a unor locuințe închiriate angajaților sunt obligate să vândă respectivele locuințe chiriașilor în condițiile prevăzute de lege.

Sușinerile Ministerului Justiției

5.2.1 Reclamatul susține că prin dispozițiile Legii 579/2004 Ministerul Justiției era autorizat de a vinde locuințele de serviciu pe care le are în administrare, însă acest act normativ precum și norma metodologică de aplicare de către Ministerul Justiției a prevederilor Legii 579/2004 privind autorizarea Ministerului Justiției de a vinde locuințele de serviciu pe care le are în administrare au fost arogate prin OUG nr. 35 /2005.

5.2.2. Cu privire la dreptul magistraților de a beneficia de locuințele de serviciu pe care actualmente le dețin în calitate de chiriași și sunt de reținut și dispozițiile art. 79 alin 6 din Legea 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor potrivit carora „judecătorii și procurorii au dreptul la închirierea locuințelor de serviciu. Locuințele de serviciu aflate în proprietatea sau administrarea Ministerului Justiției și unităților subordonate precum și cele aflate în proprietatea sau în administrarea Ministerului Public nu pot fi cumpărate de judecători, procurori sau orice alți salariați ai acestei institutii”.

5.2.3 Reclamatul susține că în ceea ce privește documentele petentei referitoare la pretinsa stare de discriminare existenta între magistrați și alți beneficiari ai unor contracte de închiriere având ca obiect locuințe de serviciu pe de altă parte, precum este personalul din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională, motivată

iunie 1993, Hoffman c/Autriche, parag.31, 28 septembrie 1995, Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

6.2.2. În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, **principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv.** (vezi Sermide SpA v. Cassa Conguaglio Zuccheri and others, Cauza 106/83. 1984 ECR 4209, para 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Synetairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) v. Council of the European Union and Commission of the European Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01 Jippes and others 2001 ECR I-5689, para 129; Cauza C-149/96 Portugal vs. Council 1999 ECR I-8395 para.91)

6.2.3. Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale articolului 2. Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art.2, alin.1 deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile* dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

6.2.4. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate. (22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

6.2.5. Colegiul Director trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența art.2 al O.G. nr.137/2000, republicată, sub aspectul scopului sau efectului creat, care a dat naștere sau nu, unei circumstanțe concretizate generic în restricție, excludere, deosebire, preferință, și care circumstanțiat la situația petentului/petentilor, poate să îmbrace forma unui tratament diferit, indus între persoane care se află în situații analoage sau comparabile, datorită unor criterii determinate și care are ca scop sau ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

6.2.6. Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale articolului 2. Pentru a ne situa în domeniul de

aplicare al art.2, alin.1 trebuie constatată o deosebire, excludere, restricție sau preferință.

6.2.7 Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, la art. 79, alin. 6, prevede: „*Judecătorii și procurorii au dreptul la închirierea locuințelor de serviciu. Locuințele de serviciu aflate în proprietatea sau administrarea Ministerului Justiției și unităților subordonate, precum și cele aflate în proprietatea sau în administrarea Ministerului Public nu pot fi cumpărate de judecători, procurori sau orice alți salariați ai acestor instituții*”.

6.2.8 Colegiul Director, analizând atât jurisprudența sa anterioară, cât și prevederile legale, constată că în situația în care se invocă o deosebire, excludere, restricție sau preferință ca rezultat al unei norme juridice, care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate a unui drept recunoscut de lege, CNCD are competența soluționării cazului respectiv.

6.2.9 Colegiul Director, analizând fondul petiției, a reținut că nu există un drept restrâns sau înlăturat, în sensul definiției date discriminării prin art. 2 alin. 1 al **O.G. nr. 137/2000**, republicat. Chiar **Legea nr. 579/2004** formulează: „*locuințele de serviciu pot fi vândute*” (art. 3 alin. 1), astfel chiar dacă nu ar fi fost abrogat, legea nu ar fi instituit un drept pentru chiriași și o obligație pentru Ministerul Justiției, în calitate de proprietar.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată, cu unanimitate de voturi ale membrilor prezenți la ședință

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. faptele prezentate nu constituie acte de discriminare conform Ordonanței de Guvern nr.137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și aprobările ulterioare, republicată;
2. clasarea dosarului;
3. se va răspunde petentei în sensul celor hotărâte;
4. o copie a hotărârii se va transmite **Ministerului Justiției**, cu sediul în str. Apollodor, nr.17, Sector 5, București.

VII. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC - Președinte

ISTVAN HALLER – Membru

IONITĂ GHEORGHE - Membru

PANFILE ANAMARIA – Membru

TRUINEA ROXANA PAULA – Membru

VASILE ANA MONICA - Membru

Data redactării 24.06.2008

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ, constituie de drept titlu executoriu.

